

Odpovědný redaktor Merkur Revue Jaromír Petřík oslavil 65 let

Dne 6. 2. 2021 jsem oslavil 65. narozeniny. Jako odpovědný redaktor Merkur revue při této příležitosti čtenářům o sobě prozradím něco ze svého osobního a filatelistického života.

Narodil jsem se v Boskovicích na Moravě, kde jsem v letech 1962–1971 absolvoval základní devítiletou školu. Již tehdy mne zaujaly poštovní známky, vzpomínám si, jak je tehdy sbírala snad polovina naší třídy a sbírali je i kamarádi z okolí mého bydliště. Někdo sbíral známky s auty, jiný lodě nebo zvířata, z dnešního pohledu převažovala témata. Tehdy byly k získání hlavně balíčkováné známky, které se prodávaly i v našem městě v papírnictví. Filatelistické znalosti jsme tehdy všichni měli téměř nulové, známky jsme sbírali, protože se nám líbily a byly mezi tehdejšími dětmi velmi populární. Vzpomínám si, že za nejcennější známky pro nás tehdy platily známky San Marina. Víím, že já jsem se snažil nasbírat známky z co nejvíce států, což byl základ pro moji pozdější specializovanou sbírku známkových zemí celého světa.

Po skončení školní docházky jsem v letech 1971 až 1975 vystudoval Střední průmyslovou školu strojnickou v Jedovnicích a filatelie ustoupila do pozadí. V té době jsem hodně maloval, hlavně olejomalby krajin.

Po absolvování základní vojenské služby v letech 1975–1977 jsem pracoval v podniku Karborundum Kunštát jako konstruktér lisovacího nářadí pro výrobu brusiva.

V roce 1981 jsem přešel do podniku Minerva Boskovice, kde jsem až do roku 1989 pracoval jako konstruktér jednoúčelových strojů. V té době jsem se oženil a založil rodinu. Mám dvě děti (dcera má nyní 38 roků a syn 35 roků). V roce 1989 jsem odešel pracovat krátce do Brna jako konstruktér speciálního nářadí a v roce 1991 jsem založil strojírenskou firmu a zahájil výrobu součástí a podskupin, hlavně pro dveřní mechanismy vozů pražského Metra, autobusů, trolejbusů. Též jsme vyráběli i řadu dílců do šicích strojů. V roce 2002 jsem založil firmu KOVOP CZ s.r.o., která fungovala až do mého odchodu do starobního důchodu. Strojírenskou výrobu provozuji i nadále, jako důchodce již pouze na živnostenský list. Část výroby jsem předal svému synovi, který nyní podniká samostatně též v oblasti strojní výroby.

Co se týkalo mých zálib v tehdejší době tak, kromě malování obrazů jsem se jako samouk učil němčinu a angličtinu, což se mi pro filatelii velice hodilo. Moje znalosti jsou sice pasivní, ale pro to, abych si dokázal přečíst údaje z katalogů a vedl korespondenci s anglicky mluvícími kolegy pomoci e-mailů, mi stačí. Též jsem studoval historii jako svůj další velký koníček, obzvláště dějiny SSSR za vlády Stalina, které jsou doposud málo prozkoumané a zpracované, kdy z médií slyšíme značně zkreslené, nebo nepravdivé údaje.

Když se vrátím ke svoji filatelistické činnosti, kterou jsem přerušil na dlouhou řadu let, tak k opětovnému návratu jsem dospěl až po svoji čtyřicítce, kdy jsem náhodou v České Lípě šel kolem filatelistického obchodu našeho předního vystavovatele Otto Grosse. Rozhovor s ním mne natolik fascinoval, že jsem opět propadl filatelistické vášni.

Navázal jsem na svoji sbírku známkových zemí z dětských let a během několika roků se slušně vypracoval, když se mi podle filatelistického atlasu Hlinky a Muchy podařilo sesbírat všech 873 známkových zemí v originálech, tedy i takové známkové země jako Švýcarské kantony před rokem 1848 (Zurich, Ženeva, Basilej), první známku Asie Scinde a doslova nesehnatelné známky Buchary a Chorezmu (pokud si vzpomínám, byli jsme v celé České a Slovenské republice pouze tři, komu se to podařilo).

Mnoho roků jsem měl ve svojí sbírce jedinou známku Chorezmu,

na kterou v roce 1935 vystavilo atest tehdejší muzeum v Chivě.

Od roku 2004 jsem se stal členem občanského sdružení sběratelů znám-

kových zemí Geophila, jehož předseda

Jiří Marek aktualizoval zastaralý filatelistický atlas

známkových zemí od Hlinky a Muchy (FAZZ). Tehdy jsem začal psát články na filatelistická témata, které zveřejňoval časopis Geophily „Zpravodaj“

Velmi zásadní v té době pro mne bylo seznámení se se Zdeňkem Jindrou, který začal provozovat filatelistický web Infofila a diskusní sběratelské fórum na webu Sběratel. Na tomto webu jsem od začátku roku 2006 služebně nejstarším moderátorem, kde působím doposud.

V té době jsem se také seznámil s naším největším odborníkem na Indický subkontinent a státy Indie Jiřím Černým. Tehdy, při nekonečných diskusích mne Jiří Černý přitáhl k této oblasti, kde mne zaujaly známky Afghánistánu z 19. století, které se nazývají „tygří hlavy“. Tyto známky se doslova staly mým osudem, začal jsem se jim s plným nasazením věnovat. Vybuodoval jsem exponát Afghánistán 1871–1900, který od roku 2008 vystavuji úspěšně dodnes, což dokládá řada zlatých medailí, dokonce i velká zlatá medaile a hlavní cena výstavy PRAGA PICCOLA 2020. Ze světových výstav mám zatím 3 velké pozlacené medaile.

Tehdy jsme také začali lidově řečeno „fušovat“ znalcům do řemesla, když tehdejší světově proslulý vystavovatel Ludvík Pytlíček v rozhovoru pro Infofilu vyslovil podezření, že žilkované známky 4 a 10Kř ve slavné Fischmeisterově sbírce mohou být padělky.

Bylo to závažné podezření, které bylo vysloveno už na výstavě Praga 1998. Přitom, známky měly atesty od našich nejuznávanějších znalců Jana Karáska a Pavla Pittermanna.

Ti tehdy známky na výstavě přezkoumali na místě a prohlásili je za pravé. My jsme se sice jako „znalečtí“ amatéři podivovali, jak může znalec přezkoumat známky na místě bez použití projektoru k porovnání přetisků, ale protože tehdy ve svém časopise Filatelie všechny odpůrce pravosti zesměšnil a současný předseda komise znalců František Beneš, tak jsme si říkali, že chyba je asi na naší straně a zbytečně zpochybňujeme takové znalecké kapacity.

Jenže nám to nedalo a protože jsme měli k dispozici kvalitní skeny známek z aukčního katalogu, začali jsem přetisky porovnávat. Ony už ty přetisky nebudily důvěru svým vzhledem, protože písmena byla tenčí a devítka hodně seříznutá. Ale to, co ukázala počítačová projekce, nám doslova vyrazilo dech!

Posun písmen a číslic vůči zaručeně pravým přetiskům byl takový, že v žádném případě nemohlo dojít k přetiskům z originálního štočku. Svoje poznatky jsme zveřejnili na Infofile k diskusi. Velmi nás však překvapilo vyjádření předsedy komise znalců Františka Beneše, že nadále trvá na pravosti přetisků a na svém názoru nemá co měnit.

Tak jsme zveřejnili podrobné výsledky našeho zkoumání včetně počítačové projekce a detailní porovnání přetisků. Krátce nato ve Filatelii přišel s odhalením Fischmeisterových známek jako padělků i František Beneš, aniž jakkoliv zmínil naše zkoumání.

Jen nás zarazilo, jak psal o tom, že už téměř rok předtím měl pochybnosti o pravosti uvedených známek, kdy za jeho pomoci agent koupil padělky zpět pro původního majitele a na zadní stránku uvedených známek dal značku „Padělaný přetisk.“

P.S. Jen tak pro zajímavost: Padělky byly odkoupené zpět za cenu o několik milionů Kč nižší, než za kolik byly prodané Dr. Fischmeisterovi, čímž o tuto částku byly poškozeni Fischmeisterovi dědici.

Diplomy z našich, mezinárodních a světových výstav

Na základě odhalení těchto padělků jsme začali zkoumat i přetisky na známkách nabízených v aukci Praga Profil 1998, kde jsme měli podezření, že se vydražily padělky za více než 6 milionů Kč.

Celá záležitost nakonec skončila u soudu, který se táhl řadu roků. Tam se prokázaly takové perličky, nad kterými zůstával rozum stát.

Např.: Na takto prestižní aukci nebylo v katalogu uvedeno jméno pořadatele, u soudu se za jediného pořadatele aukce prohlásil Vladimír Dražan, který přitom ani nepoznal podpis na pokladním dokladu z aukce, ke které se jako jediný pořadatel přihlásil a kterou dle svých slov pořádal pouze on sám. Další z perliček byla, že měsíc po aukci vyšel ve Filatelii oslavný článek o aukčních rekordech (žilkovaná čtyřkorunovka včetně aukčního poplatku přesáhla 3 miliony Kč). Tento článek pana Dražana o aukčních rekordech potom ještě asi po čtyřech letech!!! vyšel i v Merkur Revue.

Jaké však bylo naše překvapení, když u soudu, jak pan Beneš, tak pan Dražan tvrdili, že známky se jim nezdařily a tak se neprodaly a vrátili původnímu majiteli. Onoho majitele pochybných známek pan Dražan odmítl soudci prozradit, třebaže to bylo klasifikováno jako pohrdání soudem.

Co si dále myslet o tom, že po aukci Praga Profil 1998 byly některé stažené známky nově zařazené do katalogu POFIS, kde byly řadu roků? (třebaže pan Dražan u soudu tvrdil, že v roce 1998 se tyto padělky vydražené v aukci neprodaly z důvodu podezření na padělky a vráceny majiteli).

Bohužel se k celé této záležitosti ostudně postavilo vedení SČF, kdy jako jediný měl snahu tuto záležitost řešit pouze tehdejší předseda pan Lumír Brendl. Jen škoda, že pan Brendl tehdy podlehl nátlaku předsedy komise znalců a odstoupil. Obdrželi jsme emotivně, ručně napsaný dopis Lumírem Brendlem, který nám pan Brendl napsal před smrtí, kde popisuje jakým způsobem jej předseda komise znalců František Beneš donutil k odstoupení z funkce předsedy SČF. Přece, největší zájem na prošetření okolností prodeje padělků a vydražení pochybných materiálů za více než 10 milionů Kč by měl mít právě předseda komise znalců! Zvláště, když je podezření, že tyto pochybné materiály nadále kolují mezi sběrateli!

Je to snad nejmutnější kapitola z dějin naší filatelie, kdy jsme my, „znalečtí“ amatéři prokázali padělky u známek s atesty a vyjádřením našich nejrenomovanějších znalců.

Takže i v otázce znalectví, na kterém jsem se podílel, si myslím, že jsem si nepočínal tak špatně. Naše metody spočívaly v přísném porovnávání předloženého materiálu se zaručeně pravým materiálem, čímž jsme se vyvarovali chyb rutinních znalců, kteří u již zdokumentovaných padělků hledali pouze znaky odpovídající jim známých padělků a nepřipustili, že mohly vzniknout i úplně nové padělky, které se jim doposud nedostaly do rukou a nejsou popsány.

Z tohoto našeho „fušování“ do práce renomovaných znalců jsme

došli k závěru, že pokud se týká známkového obrazu, je možné určit padělky, aniž by je sběratel měl v ruce!

Toto se ovšem nedá nikdy použít opačně, tedy prohlásit známku za pravou, aniž by ji měl sběratel v ruce. Přece jen se ze skenu nedá spolehlivě určit druh použitého papíru, nebo způsob tisku.

Těto metody, přísného porovnávání předloženého materiálu se zaručeně pravým vzorkem jsem později použil i při zkoumání známek Afghánistánu, kdy obzvláště emise „tygřích hlav“ z let 1871–1878 se padělky doslova hemží a mám „sbírku padělků“ z tohoto období. Ale díky naší metodě se mi podařilo objasnit záhadu známek „tygřích hlav“ vydaných v letech 1876–1878 v černé barvě, kdy dle dochované literatury si s těmi známkami sběratelé nevěděli rady už více než před 100 lety. Stejně tak katalogy, kde byly rozdílné údaje, až nakonec katalog Michel zařadil všechny tyto známky mezi padělky.

Vzhledem k tomu, že jsem měl ke svému studiu dostatek porovnávacích materiálů, všechny známky jsem měl v ruce, navíc se mi podařilo sehnat celý arch známek v černé barvě na správném papíru se správnou průsvitkou, kde odpovídaly i všechny nahodilosti v tisku, jednoznačně jsem mohl určit, že v žádném případě nemůže jít o padělek!

Na základě svého zkoumání jsem tyto známky rozdělil do kategorií: tisk z originálních desek na správný papír (pravděpodobně nevydané známky či zkušební tisky), novotisky a padělky. Tuto svoji práci jsem zveřejnil ve sborníku AIEP FAKES FORGERIES EXPERTS v čísle 17 – April 2014.

A teď si představte, když se potom člověku dostane do rukou tzv. „objev století“ v podobě studie „Afghanistan seine Post“ vydaný v srpnu 1879 s razítkem Vídeňské knihovny, kde autor Ferdinand Meyer toto vydání „tygřích hlav“ popsal a vyobrazil, čímž definitivně potvrdil moje závěry. V roce 1879, tedy pouhý rok po vydání poslední emise tygřích hlav v černé barvě se ještě žádné novotisky ani padělky těchto emisí netiskly. Novotisky jsou datované k roku 1880 a padělky vznikaly po tomto datu.

Jen škoda, že na tento můj výzkum nikdo nereagoval z autorů katalogu Michel, které jsem tehdy kontaktoval.

Možná tímto až příliš obsáhlým popisem mého osobního znaleckého bádání čtenáře nudím, ale osobně tuto etapu mého filatelického životopisu pokládám za velmi významnou a tak jsem ji rozvedl nejpodrobněji.

Naváží však na moje filatelické zaměření.

Kromě známkových zemí se mi moc líbí i známky Československa, velice obdivuje naše rytce a známky Československa 1945–1992 považuji za nejkrásnější na světě. Vytvořil jsem si postupně generální, mírně specializovanou sbírku na albových listech ve 20 velkých albech (od roku 1970 mám většinu známek v celých arších). A docela slušnou mám i sbírku Protektorátu 1939–1945.

Po roce 2010 jsem se seznámil s Janem Klimem, vydavatelem časopisu Merkur Revue. Věděl jsem, že existuje časopis Merkur Revue a proto jsem do redakce poslal články o známkových zemích a Švýcarských kantonech. Články redakční radu zaujaly a zveřejnili je. Poté mi volal pan Klim, zda bych se nechtěl zúčastnit schůzky redakční rady. Přiznám se, že mne tato nabídka potěšila a neváhal jsem ani chvíli. Na schůzce jsem se blíže seznámil se členy redakční rady Zdeňkem Filípkem, Janem Štolfou, Radomilem Květonem a tehdejším šéfredaktorem Zdeňkem Fritzem. Zdeňka Fritze jsem tehdy velmi obdivoval pro jeho znalosti Československých známek od roku 1945 a jeho smysl pro detail.

S přibývajícím rokem ovšem přišly i zdravotní problémy Zdeňka Fritze (dojížděl veřejnou dopravou až z Plzně) a já jsem dostal nabídku funkce šéfredaktora. Přiznám se, že jsem z toho měl velké obavy, přece jen jsem měl způsob zpracování časopisu jiný, než Zdeňka Fritze, který seděl celou dobu v tiskárně a radil pracovníkovi, kam umístit každý detail. Já už jsem patřil do mladší počítačové generace a byl zvyklý všechno vyřizovat pomocí e-mailů. Nějakou dobu jsem takto spolupracoval s Radkem Viktorinem z EUROPRINTY, kterého poté vystřídal Mirek Chromý.

Členové redakční rady časopisu Merkur Revue - zleva Zdeněk Fritz, Zdeněk Filípek, Jan Klim, Jan Štolfa a Jaromír Petřík - rok 2013

A při této příležitosti právě Mirkovi Chromému musím vyseknout hlubokou poklonu a uznání, s jakým citem a znalostmi tvoří časopis Merkur Revue pouze podle mnou zaslané osnovy a článků autorů (za doby Zdeňka Fritze se ještě přepisovaly i strojopisy). A podle ohlasů čtenářů si myslím, že se nemusíme za nic stydět.

Čas však letí takovým tempem, že odpovědného redaktora Merkur Revue dělám už osmým rokem, čímž jsem dotáhl Zdeňka Fritze, který dělal šéfredaktora 8 roků (před ním Vladimír Schodelbauer 3 roky a Jan Klim 7 roků).

S mým odchodem do starobního důchodu (třebaže stále podnikám ve strojírenské činnosti) jsem si chtěl udělat radost a rozhodl se pořídit si alespoň nějakou známku červeného a modrého Mauritia POST PAID. Nakonec nezůstalo jen u dvou známek, ale ke sbírce, ze které jsem vytvořil zatím jednorámový exponát MAURITIUS 1847–1859, za který jsem na mezinárodní výstavě PRAGA PICCOLA 2020 získal zlatou medaili. Na tomto exponátu v současné době nadále pracuji.

Když jsem se ponořil hlouběji do studia známkové země Mauritius a zjistil, jak málo je probádaná, kolik je omylů mezi znalci, shromáždil jsem všechny svoje dosavadní poznatky a zveřejnil studii v Merkur revue, která nyní vychází ve třech pokračováních. Nečekal jsem, že dokonce i znalci z renomované britské RPSL (Britská královská sběratelská společnost v Londýně) se zmýlí natolik, že vystaví atest pravosti i na proslulý Speratiho padělek (což jsem popsal v Merkur Revue 6/2020).

Při shánění odborné literatury o poštovních známkách Mauritia jsem zjistil, jak málo této literatury existuje (s výjimkou nejslavnějšího vydání POST OFFICE, kde je literatury dostatek včetně podrobné dokumentace). Co se však týká následujících emisí, vydáním POST PAID začínaje a Dardennem konče, existují zastaralé údaje z Kanaiho knihy MAURITIUS CLASSIC z roku 1986 a články v časopisech. Nejlepším vodítkem pro studium jsou pro mne aukční katalogy světových firem. Rozhodl jsem se tedy na toto téma zpracovat knihu, kde chci uplatnit svoje nové poznatky, takže se mám pořad čím bavit.

Co se týká mého členství ve filatelických organizacích, kromě občanského sdružení GEO-PHILA jsem členem SČF, členem Společnosti sběratelů československých známek a nedávno jsem dostal nabídku, stát se členem PRESTIGE PHILATELY CLUB PRAGUE, což pokládám za velkou poctu a vrchol méj filatelické činnosti.

V prosinci 2020 jsem byl na výstavě v Národním muzeu „Poklady světové filatelie“ a když jsem viděl úroveň a rozsah výstavy, včetně vystavených rarit, tak členům Klubu prestižní filatelie musím poděkovat za snad můj největší vystavovatelský filatelický zážitek.

A to už jako vystavovatel mám něco za sebou - viz seznam mých výstav, kterým se s našimi čtenáři rozloučím.

Exponát Afghánistán 1871–1900

Výstavy v České republice:

- Hluboš 2008 – zlatá medaile
- Tírnava 2008 – velká pozlacená medaile
- Jihlava 2009 – zlatá medaile
- OSTROPA 2013 – zlatá medaile
- Žďár nad Sázavou 2016 – zlatá medaile (8 rámový exponát)
- PRAGA PICCOLA 2020 – velká zlatá medaile a hlavní cena výstavy (8 rámový exponát)

Ocenění a medaile z našich, mezinárodních a světových výstav

Světové výstavy:

- INDIPEX 2011 – velká stříbrná medaile
- PHILAKOREA 2014 – velká pozlacená medaile
- BANDUNG 2017 (8 rámový exponát) – velká pozlacená medaile
- THAILAND 2018 (8 rámový exponát) – velká pozlacená medaile

Exponát MAURITIUS 1847 – 1859

- PRAGA PICCOLA 2020 – zlatá medaile

Čtenářům Merkur Revue se „zповídal“ Jaromír Petřík